

P₁₉ (p III) 1h3.1

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

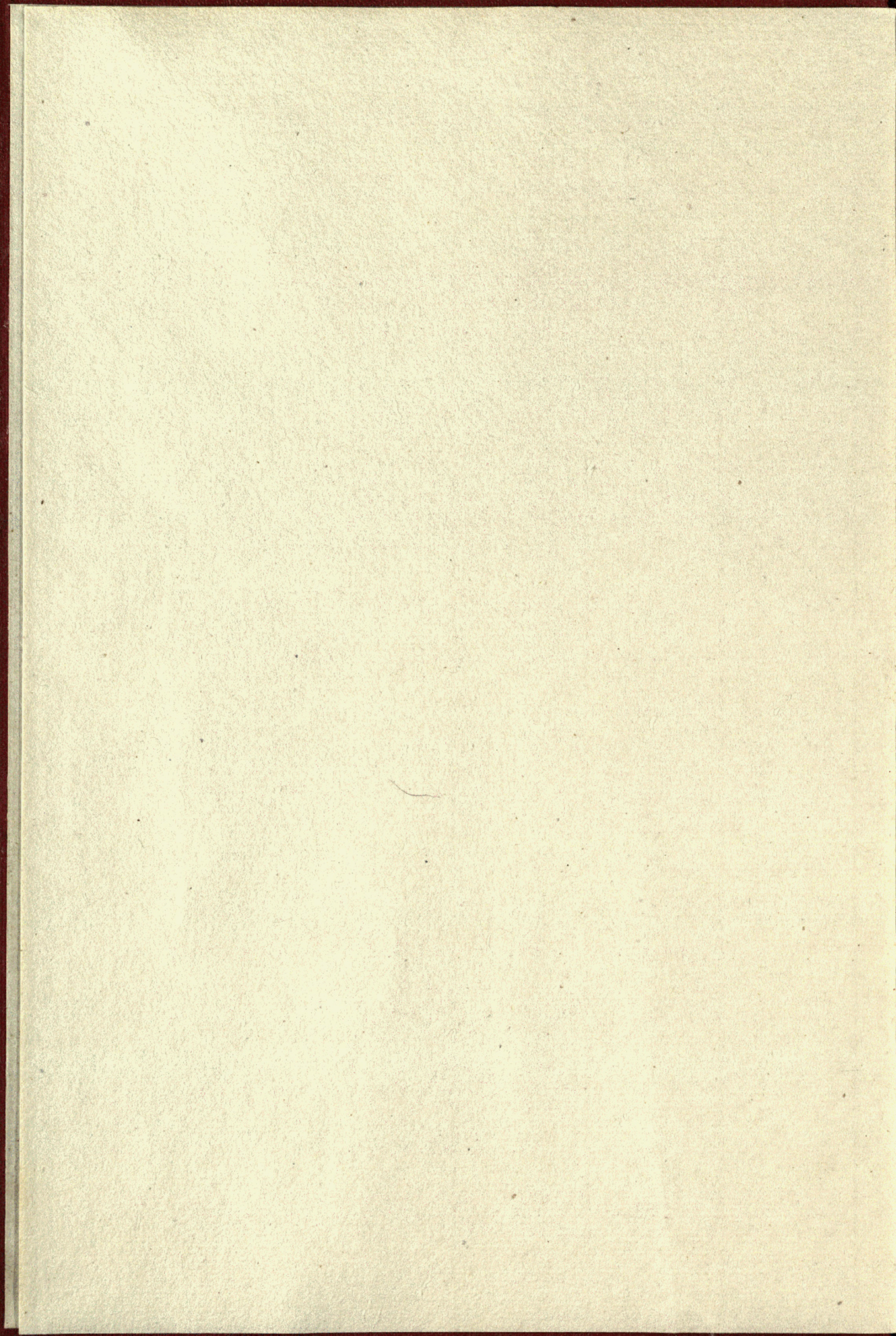
PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 309

1962

LECTURE NOTES

BY

Т Р И Д А Н А

у

Т Р І Е С Т У

У МЪСЕЦУ ЯНУАРИО

1 8 4 4.

У Б Е Ч У

У ШТАМПАРІИ ЄРМЕНСКОГА МАНАСТИРА.

Инв. бр. 812320

Синѣ море мирно спава у своіойзи коліевци,
Рекао би, да природа сва съ нѣмъ спава и почива;
Другогъ гласа чут' не можешъ на ширину валовиту,
До ѣе Штирмеръ смѣло гази чрезъ пучину стакловидну,
Докъ одъ єдномъ гласъ се зачу: „Ево ти насъ при бріегу!”
Ахъ гласъ мили и пріятни рад' свакога мореходца!
Ліепо є моремъ ходит', ма є на край сигурніе. —
Како чусмо гласъ весели, сви изъ ложахъ искочисмо
А саньиви, како пани, протирући очи свое,
На пароходъ изиђемо, како бріегъ угледамо,
Скоримъ крокомъ и веселимъ по нѣму се шетня просу,
Докъ свіетле стреле зоре ста пучина фатаг' бистра
И крилате расипати по мрачноме оризонту,
Съ нѣма кроит' мрачне ноћи занавѣсу страховиту.

Трієсть спава у тишини, чут' у нѣму ништа не мож',
До помукли каткадъ кои гласъ метала свештенога
И морнара санъивога по ѣекои крупни зієвъ;
Мал' помало зора сину у красоти и прелести,
Расхорише звона воздухъ, све оживлѣ по Трієсту;
Я ти брже те на балконъ чудеснога Метерниха,
Любопитства пуне очи на све бацамъ око себе,
Ахъ картине несравнѣне! Виђи Трієсть цвѣтаюћи,
Трієсть горди и богати на дивноме брегу морскомъ!
Поданъ лађе окуплѣне ѣе у дугомъ стое реду,
Байрацы се разни на нѣихъ по дуваню вѣтра смію,
Свудъ є народъ ускипіо на бродове и на сухо:
Свакъ продає, свакъ купує, свакъ мієня, свакъ тргує.

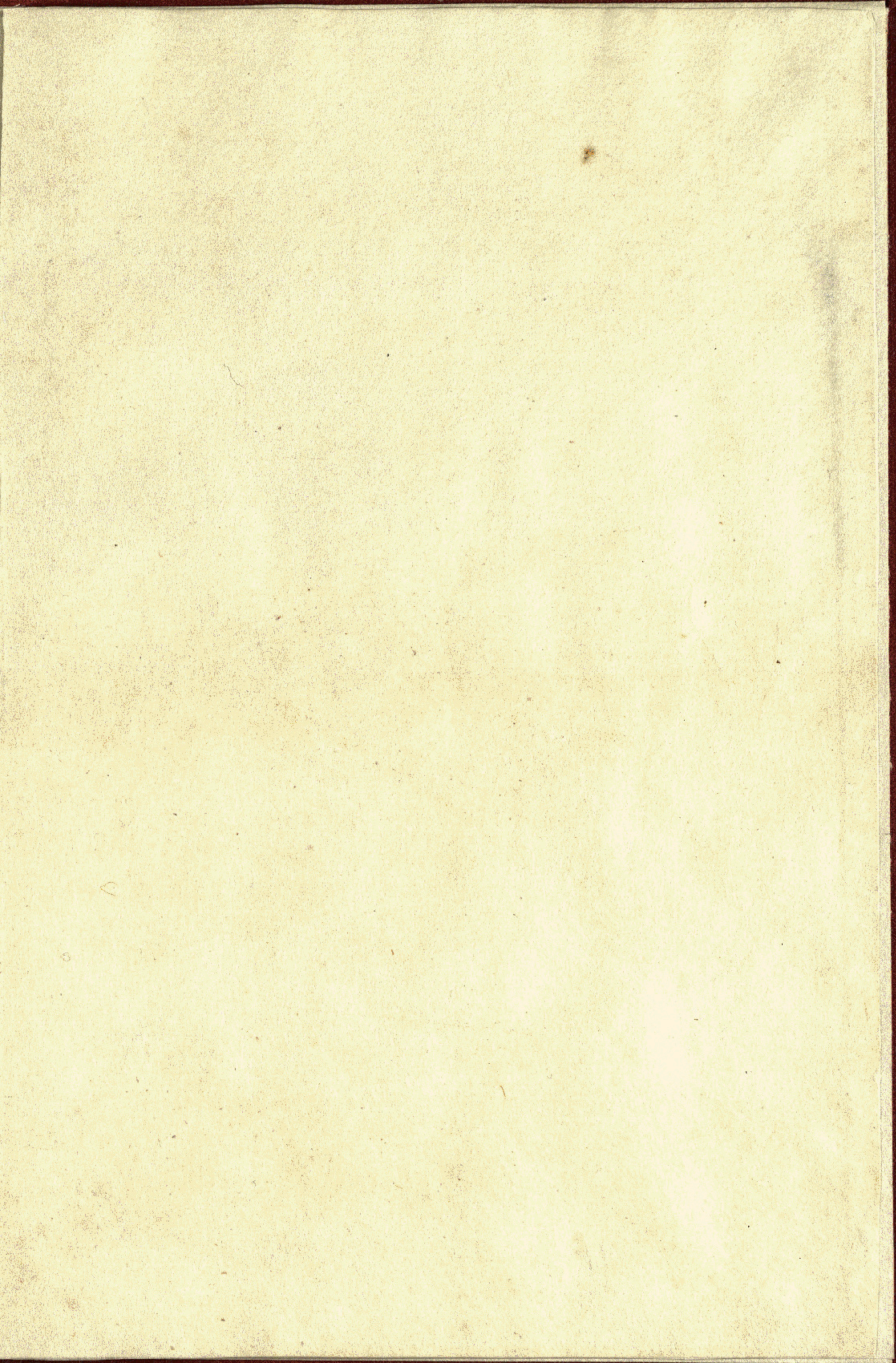
Све су пуне пяце и улице,
А све дише радльивости духомъ,
Како мрави около мравишта;
Лете млоге и прилеђу лађе
На бієла преко залив' крила,
Како пчеле изъ свога улишта
Што полеђу и опетъ долеђу.
Млади граде, сретня обителѣ!
Юштъ су твое напредности дуге. —
Савъ усхићєнъ чудесномъ картиномъ
И опянѣнъ слаткомъ фантазіомъ
Повратимъ се у собу съ балкона,

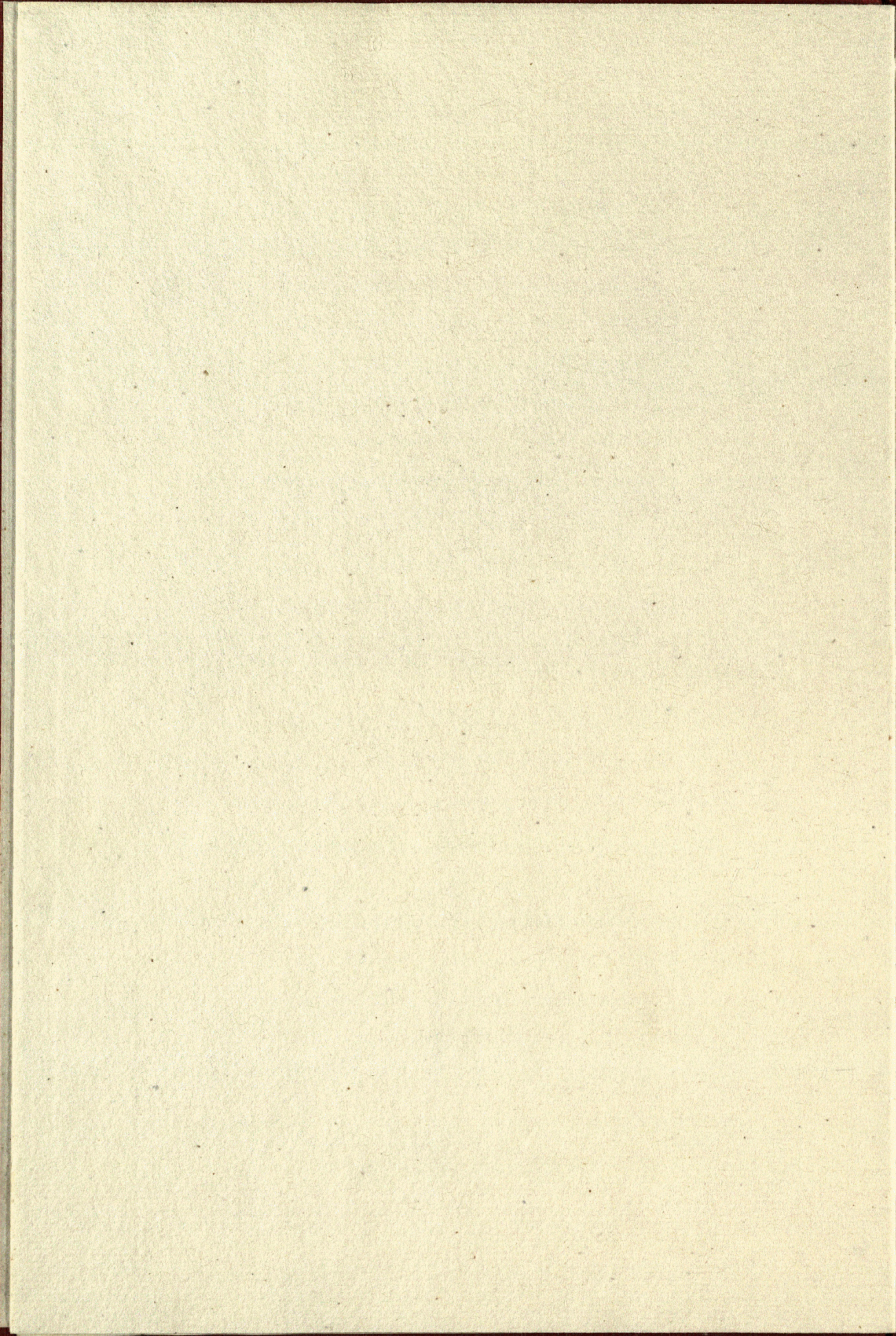
Наслонимъ се на богату софу,
Поспимъ уру, може бит' и двіе,
Докъ на врата младићъ те у собу,
Поклони се вѣштіємъ начиномъ:
„Графъ те зове данасъ на обѣда.”
То изрече, па се натрагъ врати.
Я отоле на речену уру
У дворове Графа Штадіона,
Те три дана єданъ за другіємъ
Пировасмо и веселисмо се
У Европе луксу свіетломе,
У истино благородномъ друштву,
Те примѣромъ може служит' правимъ
Обширніємъ знанѣмъ свіетскіємъ.
Никадъ, мислимъ, заборавит' не ћу,
Да б' вѣкове мора' носит' млоге,
Любавъ красну високіехъ душа:
Гуденхова, Пире и Винфена
И веселогъ Графа Валдштайна;
Скупа смо се ми сви веселили
Гледаюћи гледне гренадире,
Гренадирско свіетло оружѣ
И нѣихове страшне меѣдине,
Маршъ нѣинъ важни и величествени
Са войничкомъ спровоѣенъ музикома,
Коіомъ заври крвца у войника

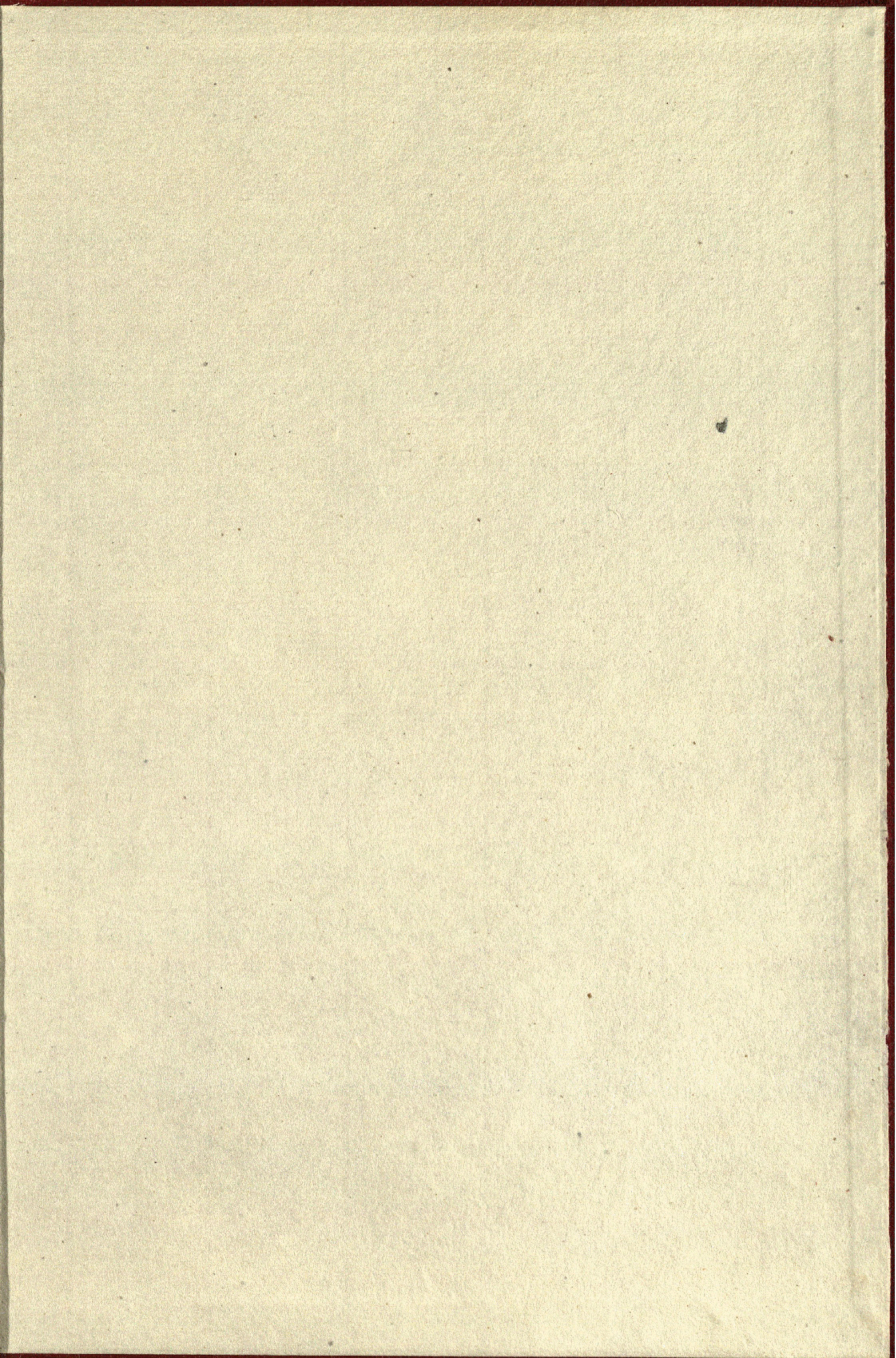
И дижу се прси у юнака;
Скупа смо се ми сви веселили
Гледајући граціозну Флору,
Сяйну звѣзду Трестанскогъ театра,
Коя одмахъ зефирнимъ полетомъ
И погледомъ своимъ очаранимъ
Пака' у рай може претворити,
Ка' даница иза мрачне ноћи
Што засміе своде Уранове.

Више свега, што є мене занимало,
На што су ми очи погледъ управляле,
Оставляюћ' друге предмете по страни,
То є лице єдно лика ангелскога,
На комъ се читаю съ вельимъ почитанѣмъ
Черте божествене благородне душе:
Што є отаць благи пресретнѣ фамиль,
То Штадіонъ значи у своему кругу;
Свакъ га душомъ, срцемъ, ка' генія добра,
Високочествуе, похвале му гласи.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P19C_p III 143.1